

FR. LOČNIŠKAR:

Medvedov god.

*Medved, gospodar goščave,
v svoji družbi lačen slave,
hoče god svoj proslaviti
in gostijo prirediti,
kot ne pomni je zverina,
ne živalska zgodovina.*

*Pisma praska na vse kraje,
zajčku jih na repek daje,
da zverini jih dostavi
po pravici in postavi.*

*Zajček pa je slabe glave,
zmešal je naslove prave:
vse je napačno dostavil
in v nered vso zver pripravil
(Pisma tudi je izgubljal,
ko zelišča je poljubljal.)*

Jazbec naj bi bil govornik,
zajec pa medvedov dvornik,
jelen naj bi sod privlekel,
volk pečenke jim napekel.
Žaba, sova, čuk in sraka,
kavka, vran in družba taka
naj za petje bi skrbela,
da bo družba bolj vesela.
Noč in dan se vse je drlo
in pripravljalo si grlo.

Vse tako je zajec zmešal,
ker spomin mu je opešal,
brati pa ni znal ni črke,
kar je nosil zajčje brke.
Le lisica službo pravo
je dobila s to zmešnjavo:
častno službo nadtočajke,
reda javnega čuvajke.
Poleg milostne medvedke
sedež te naj bi bil tetke.

Dan slovesni družba cela
v sredo gozda je prispela.
Jelen vina je privlekel —
sod na vseh je koncih tekkel —
ves razjarjen ni nič rekel.
Volk pečenke je pripravil,
pol divjačine podavil,
shranil boljšo polovico,
slabšo dal za veselico.
Moško jazbec prikorakal,
zajec plaho je priskakal,
žabe, čuki, sove, šoje —
vsak prihitel je po svoje.

Že gospoda vsa je zbrana,
vmes lisica je — pijana!

Medved pa na sodček sede,
te izblebetá besede:
»Ljubi moji državljani,
ki pred kraljem zdaj ste zbrani,

da njegov god proslavite —
vsi pozdravljeni bodite!
Vam v zabavo, sebi v slavo
to priredil sem zabavo.
Vendar eno ukazujem:
Jaz sem fisti, ki kraljujem!
Vsak nered in kar ni pravo
jaz bom kaznoval krvavo.
Zdaj pa v lepem pevskem zbori
slavnost ta naj se otvori!« —

Vrana kraka
sova vpije,
čuk pa s srako
vmes zavije,
žaba z ного
takt jim bije
na različne
melodije...

Strah prevzame družbo celo
petje ni kar nič uspelo.
Zdaj v medvedu jeza zrase,
hitro s soda skobacă se,
zakadi se med živali:
»Vi se boste norčevali?
Jaz vam hočem pokazati,
kaj se pravi kraljevali!«

In začel prav po mesarsko
svoje delo je vladarsko:

Kogar je dosegel s šapo
ta je bil takoj ob sapo.
Zajca je za uhlje vlekel —
skoro kožo mu je slekel,
strahopetec pa ni bežal,
še neumno se je režal,
da ušesa mu podaljša,
kar še danes zajca zaljša. —
Vsi, ki pametni so bili,
brzo so jo odkurili
in na vse moči kričali,
da ne bodo robovali.
A lisica s teto kuno
ni odšla med to pobuno;
tiho sta za sodček sedli,
lonec poln medu pojedli,
sodček vina izpraznili,
da sta kar okrogli bili...

Medved je dobil za konec
prazen sod in prazen lonec.